

CÎLNIC - JUDEȚUL GORJ

(I)

dr. Gheorghe Gîrdu

I. Date istorice

Cîlnic este o comună așezată la 19 km. de municipiul Tîrgu Jiu, pe șoseaua ce duce spre Drobeta -Turnu Severin. Această comună cuprinde mai multe sate, din care două: unul cu denumirea Cîlnic și altul cu denumirea Cîlnicul de Jos, despre care ne ocupăm în articolul de față.

Denumirea acestor sate provine de la pîrîul Cîlnic care izvorăște din dealul Sporăștilor și le udă de la Nord la Sud, vărsîndu-se în râul Tismana. În hărțile și documentele mai vechi găsim însemnate mai multe locuri cu denumirea de Cîlnic, fie și simplu numai Cîlnic, fie cu adăugarea unor diminutive: de sus, de jos sau inferior. De exemplu: în harta lui Friederich Schwantz, lucrată între 1720-1722, figurează satele Celnic, Celnicu de Jos și Celnicu de sus, cu două biserici¹. De altfel, cele trei sate se mențin în organizarea administrativ teritorială a țării noastre, făcută prin reforma administrativă aprobată prin Legea nr. 2/1968, în care găsim ca sate numai satul Cîlnic și satul Cîlnicul de Sus, componente ale comunei Cîlnic².

În cadrul acestor sate, au existat mai multe mahalale cu denumiri luate după numele unor familii, care și-n vorbirea de astăzi se mai păstrează. Astfel, este vorba de mahalaua Ciocîrloilor așezată pe "drumul Ciocîrloilor", mahalaua Barboneștilor, așezată pe locul numit la "homani"; mahalaua țiganilor așezată pe drumul vechi; mahalaua Vlădoi și mahalaua Nimeronii³.

Satele Cîlnicului erau așezate de-a lungul râului Tismana, însă din cauza inundațiilor, a acțiunii de așezare a satelor la linie după 1832 și a inițiativei obștei pentru mai buna folosire a pământului, s-au retras până în actuala vatră a satului.

Prima atestare documentară a satului Cîlnic de sus, o aflăm din hrisovul dat la 3 septembrie 1512 din Tîrgoviște, de către Neagoe Basarab voievod, prin care întărește niște ocini (moșii) lui Datcu cu fratele său Stanislav și cu fiii lor. “Să le fie Mărgineni toți și Obîrșia cu Cîlnicul de sus, pentru că le sunt vechi și drepte ocini, dedine⁴.”

La 30 aprilie 1518 din București, Basarab voievod domnul Țării Românești întărește prin poruncă, stăpânire lui Datcu și Mihail asupra unor părți de moșie din Berești, Peștișanii de sus și de jos, precum și din Brădiceni și Cîlnic⁵.

La 31 mai 1561-1568 mai mulți boieri dau o mărturie la Mănăstirea Tismana, printre care sunt și din Cîlnic, Ivan și Draica⁶.

La 28 iulie 1573 jupân Dobromir mare ban a scris o carte a sa, acelei femei anume Paia din Cîlnicu, ca să-i fie ocină în Ermonești și Sohodol, părțile fratelui ei Miclăuș, toate⁷.

La 23 aprilie 1579 Mihnea voievod, a dat poruncă boierului Chircă, comis și jupâniței lui Neacșa și cu sora ei Mara și cu fiii lor, ca să le fie ocină în Cîlnic, partea lui Datcu și partea lui Dumitru și a lui Dragul și a lui Maniul și partea fraților din Berești, toată, pentru că le este veche și dreaptă ocină și dedină și cumpărată de bunicul jupâniței Neacșa și al Marai de la aceștia mai sus ziși oameni, pentru 40 de porci grași și pentru 300 aspri, încă din zilele răposatului Radu voievod Paisie⁸

La 7 septembrie 1580 Mihnea Voievod, dă poruncă lui Mihăilă și cu fiii săi, ca să le fie ocină în Cîlnicu, părțile lui Stan toate, pentru că le-a cumpărat Mihăilă de la Stan cu 450 aspri⁹.

La 3 mai 1586 din București, Mihnea Vodă confirmă lui Dragomir cu fratele său Tatomir și alții stăpânire peste niște cumpărături de la Berești în câmpul de la Siliște (Săuca). “Și să se știe semnele: de la gura Cîlnicului mic în sus pînă în purcărețele lui

Manul cel bătrîn și de aci pe vîrf în sus pînă în drumul Tismanei și de aci pînă în vîrfurile Săucăi, pînă în poiana înaltă și de aci în jos la poiana nucului și pe gruiul nucului pînă în gura gorunului și pe gruiul gorunului pînă în gura Cîlnicului”¹⁰.

Tot la 7 septembrie 1586, Mihnea voevod a dat poruncă lui Mareș din Groșani și fraților lui anume: Mihăilă și Iora, fecioreii lui Stoian, ca să le fie lor moșie în Groșani, hotarul de sus cu tot și hotarul de jos, jumătate și Cîlnicul de jos al patrălea pămînt, și în Hudibeni al treilea pămînt, pentru a fost a lor moșia veche.¹¹

La 7 septembrie 1587, Mihnea vodă confirmă lui Crăciun, stăpînire peste partea sa de moșie din Găleșoia, precum și pămîntul de înfrățire ce face pe 1/2 din moșia sa cu nepotul său Stan și soția acestuia. “Și iar a cumpărat Crăciun și Stan și femeia lui Stana, moșia partea surorii sale Stoica, toată, din Cîlnicul de sus, oricât se va alege din câmp, din apă, din pădure și de pe toate hotarele Cîlnicului și din seliște pentru că a cumpărat-o Stan și femeia lui Stana de la Stoica cu 600 aspri gata.”¹²

La 13 februarie 1599, jupân Dragomir spătarul, a scris cartea sa, Sfintei Mănăstiri Tismana, ca să-i fie un metoh la Mișina, oricât se va cuveni partea sa toată. “Și am dăruit și am milovit sfântul hram și sfânta mănăstire mai sus zisă, cu partea mea de loc din Mișina, să fie metoh sfintei mănăstiri și de întărire și călugărilor hrană, iar mie să ne fie de pomenire în veci.” Și am pus martori: și Dragomir postelnicul din Cînic. “Scris de grămăticul Stan în sat, în casa lui Drăghici postelnicul din Șiomanești.”¹³

La 4 august 1599 din Târgoviște, Mihai voevod fiul lui Pătrașcu voevod, a dat hrisov cinstului său dregător, jupân Stoica, mare vistier ca să-I fie mai multe sate, printre care satul Borăștilor tot și cu tot hotarul și cu biserica și cu dealul cu vii, însă să se știe semnele: Cîlnicul Borăștilor, de la Borăști și colibe de la Roșia, care au căzut la împărțirea Borăștilor, pentru că acest sat a fost de moștenire a lui Dumitru postelnicul, fiul lui Barbu din Borăști.”¹⁴

La 20 septembrie 1604 din Târgoviște, Radu voevod dă poruncă lui Petru Armaș și cu fiii lui, ca să le fie ocină în Stejari,

Fărcășești, Vlădueni și altele.”Și iar a cumpărat Petru Armaș ocină în Cîlnicul de sus și din Seuca, partea de ocină a lui Dragomir toată, pentru 3500 aspri gata și pentru un cal bun și o iapă.”¹⁵

La 12 ianuarie 1607 din Târgoviște, Radu voevod, dă poruncă să-i fie dregătorului său jupân Stoica mare logofăt un sălaș de țigani. “Iar a cumpărat Oprea Țanghiul postelnic din Cîlnic de la Drăgoi, nepotul lui Dan călugărul din Stejarul, pentru că-i vînduse Dan călugărul alt sălaj de Ațigani anume Oprea cu ațiganca sa și cu fiii și fiicele lor. Apoi a vîndut Drăgoiu acest sălaș de țigani anume: Paraschiva, lui Oprea postelnic, pentru ațigani săi, încă din zilele lui Mihnea voevod. Iar apoi în zilele lui Mihnea voevod cinstitul dregător jupân Stoica și jupânița lui Evdochia, au cumpărat acești mai sus spuși ațigani de la Mihăilă din Cîlnicul de Jos, nepotul lui Oprea postelnicul, cu 6000 aspri, Și atunci au fost martori din Cîlnic Grama și din Orbești, Ciocîrlia.”¹⁶

La 4 mai 1607, Radu voevod dă poruncă ca slugii sale Pătru Armaș și soției lui Anca și nepotului lor Drăghici și cu fiii lor, să le fie ocină în Copăceni, partea lui Dănuț, fratele jupâniței Anca, toată, la care au jurat șase megieși, din care: “și Neagoe și Stoica din Cîlnic.”¹⁷

La 3 februarie, Radu Voevod, dă poruncă mănăstirii Strâmba ca să-i fie satul Olari jumătate. “Și apoi să-i fie sfintei Mănăstiri acești ațigani, anume și Paraschiva cu ațiganca sa și cu copiii săi. Apoi a vîndut Drăgoi acel ațigan lui Oprea postelnicul Țanghiul din Cîlnic, încă din zilele lui Mihnea voevod. Iar apoi după moartea lui Oprea postelnicul, l-a cumpărat boierul domniei mele, Stoica logofăt, de la Datco și de la fiul lui din Cîlnic, nepotul lui Oprea postelnic, încă din zilele lui Mihai voevod.”¹⁸

La 19 decembrie 1616, Alexandru voevod, a dat poruncă lui Neagoe din Tismana și cu fiii săi, ca să le fie ocină în sat, în Groșani, însă partea lui Dragomir din satul Tămășești, să stăpânească toată partea lui Părvu, fiul lui Colțan din Cîlnic. “Și încă s-au întîmplat la această întocmire mulți oameni buni, anume: din Cîlnic, Lupul și Văncoane și Neagoe a lui Paia.”¹⁹

La 24 aprilie 1618, Alexandru vodă Iliăș, confirmă lui Pîrvu cu frații săi stăpânire peste niște cumpărături în Didilești, Ciuperceni, Peșteana și Vâlceaua din Gorj și Șasa, Jupca, Iura din Slivilești, din Mehedinți. “Și au fost atunci la tocmeală mulți oameni mărturii, anume “de la Cîlnicul de jos, Lupul și Neagoe Paenu și Stoica Lupului.”²⁰

La 26 aprilie 1620, Gavril vodă Movilă, confirmă lui Crăciun cu fratele său Stanciul și cu fiii lor, din Găleșoia, stăpânire peste niște cumpărături în dealul Racoșilor și lui Crăciun singur în Găleșoia, de asemenea fratelui lor Pârvu, peste o vie în delaul Cîlceștilor. “Și au mărturisit Crăciun și cu fratele său Stanciu și cu Pârvul înaintea domniei mele, cu mulți oameni buni, anume: și Mihail din Cîlcești și Ciocîrlie, din Cîlnic.”²¹

La 16 mai 1622, Radu voevod dă poruncă jupâniței Mara, fiica lui Dumitru paharnic din Borăști și cu fiii ei, Mihai Postelnic și Dumitrașco și cu fiii lor, să le fie satul Borăști. “Însă să se știe semnele: Cîlnicul Borăștilor de la Borăști și colibile de la Roșia, care au căzut la împărțirea Borăștilor.”²²

La 20 iunie 1632, Drăghici din Glogova, întărește dania surorii sale, Viga, făcută nepotului lor, Nicola. “Și cînd am făcut acest zapis fost-au mulți mărturii, anume: unchiașul Stoiconu ot Cîlnici.”²³

La 13 mai 1633, Matei Basarab voievod întărește lui Stoica și surorii sale Ana, fiii lui Drăghici din Șomănești, niște rumâni din Brădiceni și Cîlnic. “Și iar să fie slugii domniei mele Stoica, un vecin, anume Cosiian din Cîlnic cu fiii lui și cu toată dedina lui, pentru că s-a vîndut el vecin pentru 2000 aspri și cu oameni buni martori, anume: și din Cîlnic, Grama și Buza Ioiuva.”²⁴

La 7 august 1649, se găsește un act de danie în Cîlnicul de sus.²⁵

În harta lucrată de Friederich Schwantz, între 1720-1722 sunt înscrise satele Celnicul, Celnicul de jos și Celnicul de sus, așezate pe valea Celnicului, cu două biserici: una în Cîlnic și alta în Cîlnicul inferior.

În conscripția Jiului superior, întocmită la 1727, printre satele care nu au fost înscrise în conscripția Virmontiană, făcută în anul 1722, sunt și:

- Cîlnic superioare medziesesti, si estinse portando ura l'abitatori sudetto Benzescul;
- Cîlnic inferioare, medziasesti, e di questo ancora siperse il nome come quello di sopra;
- Celnic di mezo meddzasesti ooccupato di Benzescul.

Nu suntem siguri însă dacă aceste notări se referă la Cîlnicul de lângă Târgu - Jiu, pe care-l cercetăm, sau dacă este vorba de Cîlnicul de lângă Albeni și Cărbunești, așezat pe apa cu același nume.²⁶

La 6 septembrie 1774, Ion sin popa Matei din Cîlnic, cu nepotul său, dau stăpânire lui Matei Lungescu și altor moșneni lungești, 19 stânjeni de moșie pentru 19 taleri²⁷.

În memoriile generalului Bauer din 1778 găsim notate pe Tismana: Cîlnicul, sat cu o biserică și Cîlnicul terroir avec des vignes.

În categoria birnicilor din județul Gorj, făcută în anul 1808, la plasa Tismana de sus, sunt trecute cu nume și prenume toate familiile din satele Cîlnicul de sus și Cîlnicul de jos, care numeric se prezintă astfel²⁸:

Ludele	așezării	Familii de:			Total	Satul
		frunt e	mijloc	coadă		
1	2	6	7	7	20	Cîlnicul de sus
5	-	11	8	9	28	Cîlnicul de jos

II. 1812 Diata întocmită de Tudor Vladimirescu când a avut intenția să meargă în Rusia.

Tudor Vladimirescu în anul 1812, când a avut intenția să plece în Rusia și-a pus orânduială sub epitropie averea sa, a bunurilor mișcătoare și nemișcătoare, din care o piatră de moară cu cureua de moșie din Cîlnic. Redăm din diata scrisă de Tudor numai bunurile ce se referă la satul Cîlnic:

Aflându-se om necăsătorit și fără de vrednici clironomi, temându-mă în toată vremea de moarte, mai vârtos aflându-mă ostaș și în toată vremea călător, precum și acum am călătorie mai îndelungată, am socotit ca să-mi pui orânduială sub epitropie cele ce am, atât mișcătoare cum și nemișcătoare...”

“i o piatră de moară din apa Tismanei, cu cureua de moșie din Cîlnic să se vînză ori cu mezat sau cum se va socoti că va ieși mai bun prețu, ca să nu se facă pagubă.”

Se zice că moara de pe Tismana a fost făcută de Tudor Vladimirescu, împreună cu Glogoveanu, la punctul denumit “Cornul Râpei”²⁹.

III. Doi căpitani ai lui Tudor Vladimirescu din Cîlnic: Niță Ciocârlie și Ștefan Goncea.

După cum se știe la marea răscoală populară condusă de Tudor Vladimirescu au participat foarte mulți gorjeni, unii fiind căpitani de oaste. Asemenea comandă au avut-o doi căpitani: Niță Ciocârlie și Ștefan Goncea din satul Cîlnic, județul Gorj. Despre activitatea lor din timpul revoluției, aflăm abia după sfârșitul revoluției când s-a dus o aspră prigoană din partea turcilor și boierilor împotriva celor ce au participat la oastea condusă de Tudor Vladimirescu. Astfel, un boier din Târgu - Jiu, Bănică Politimos, la 21 iunie 1823 a tras în judecată la isprăvnicatul județul Gorj pe Niță Ciocârlie și Ștefan Goncea din Cîlnic, pe

motiv că aceștia făcându-se căpitani în vremea “apostăsiei”, împreună cu alții mulți, au mers la un Grigorie din satul Găvănești, unde avea în păstrare mai multe lucruri, pe care le-au luat și le-au împărțit între ei. Din cercetarea făcută la isprăvnicat, de către Constantin Brăiloiu și Ștefan Gănescu, rezultă că Grigorie din satul Găvănești, era poslușnic al boierului Bănică Politimos, care în vremea răscoalei a dat în păstrare acestuia niște lucruri. Cei doi căpitani din Cîlnic și cu “alții mulți”, știind de mai înainte de aceste relații, au mers la Găvănești la Grigorie, să găsească lucrurile ascunse.

“Și negăsindu-l pă dânsul acasă, au găsit numai pă o soră a lui, Stana fata și apucându-se acest Niță Ciocârlie cu or și cu laude de cazne ca să-i spuie în ce loc sunt lucrurile stăpână-său și nemaiputând susnumita să ție la iscodirile ce-i făceau, au spus.”

Totodată, Grigorie care era ascuns, auzind că s-au mărturisit lucrurile, a ieșit de față și neputând nici el a le tăgădui, au mers și le-au dat toate lucrurile ce erau în păstrare la el.

Atât din alte cercetări ce s-au făcut mai înainte, cât și din declarațiile lui Grigorie din Găvănești, la judecata de la isprăvnicat, s-a dovedit că Niță Ciocârlie și Ștefan Goncea din Cîlnic, au fost închinați cu Tudor “apostatul”. La judecată Niță Ciocârlie s-a abătut de la pricinuire, arătând că ei au fost luați de silă de alții care erau mai mari și el a luat numai niște haine ce le tăiaseră și niște curele. Judecata a conchis că pârâții “cunoscându-se vinovați, alte n-au mai probalisit, fără numai zisă Niță Ciocârlie, că dintr-acest județ mai are tovarăși, precum și din Mehedinți, care au mers cu ei de au săvârșit această faptă, căzând cu rugăciune ca să-i lase să meargă pă la toți tovarășii lor și câte lucruri se vor găsi în ființă să le aducă și să le primească”.

Judecata a găsit cu cale să împlinească Niță Ciocârlie și Ștefan Goncea, jeluitorul Bănică Politimos, toate lucrurile câte i s-au luat, după prețul ce-l vor fi fost, ca unii ce ei au fost mai mari căpetenii, iar ceilalți, pe care ei îi știu că au luat din aceste lucruri, ce vor avea unii cu alții, să-și caute dreptul prin deosebită judecată.

Peste câteva vreme pârâții s-au dus și au dat jalbă căimăcămiei, “arătând multe bârfeli și categorii cu care socotind că poate își vor afla vreo îndreptare, dar nu le-a rămas nici un cuvânt”.

Din informațiile locale rezultă că Niță Ciocârlie a fost bunicul învățătorului Ion Ciocârlie, actual din Cîlnic. În ce privește Ștefan Goncea nu se cunoaște încă filiațiunea lui, mai ales că în satul Cîlnic nu mai sunt asemenea familii. În schimb în satul Vâlceaua, apropiat de Cîlnic, există două familii cu numele de Goncea, dar care nu cunosc nimic din trecutul revoluționarului de la 1821, Ștefan Goncea³⁰

IV. Strămutarea satului Cîlnicul de Jos la 1827

Obștea satului Cîlnicului de jos s-a hotărât de bună voie în anul 1827 să-și mute casele așezate pe un pământ bun de hrană pe un alt loc mai puțin productiv, pe câmpul cel mare, mai aproape de lemne și de iazul vitelor. Inițiativa a fost luată de moșnenii Ciocârloi ot Cîlnicul de jos, care la 15 august 1827 au dat zăpis la mâna logofătului Constantin Ciocârlie, Matei Ciocârlie, popii Ion Andrițoiu, diaconul Nițu Ciocârlie și Vasile Țigăran, tot de acolo, precum să se știe că s-au învoit între ei moșnenii, ca să-și mute casele din hotarul de moșie unde casele au fost puse de moșii lor când oamenii erau puțini, în câmpul cel mare. Ei și-au dat seama că înmulțindu-se, oamenii și îndesindu-și casele, care erau așezate pe un pământ bun de hrană, care se află și islaz de vite, nu li se mai ajung locurile nici pentru hrană, nici pentru islaz de vite. În acest sens, văzând că nu se pot hrăni după cum au fost casele puse, precizează în zăpis că “ne-am învoit între noi moșnenii ca să ne mutăm casele de unde sunt puse și să le punem în rând, pe câmpul cel mare, care și pe siliștea lui ce va avea unde este pământ mai larg și mai aproape de lemne și de islazul vitelor, ca să ne rămână pământul cel bun unde sunt casele vechi pentru hrană oprit”.

De asemenea, moșnenii au gândit că prin această mutare să nu mai facă atâta sumă de țarină în toate părțile, ci să facă numai căpătîile siliștilor care cât vor avea, în acest fel să rămână islazul vitelor osebit și dumbravă până la Crăciovița și de acolo înainte să-și facă câte un căpătâi de țarină. Totodată au hotărât ca în termen de un an să-și mute în locul nou casele cele vechi, iar care nu-și va muta casa veche să-și facă alta nouă.

Zapisul de strămutare poartă 20 de semnături dintre care cele mai multe sunt familiile: Ciocârlie, Țigăran și Nimară, familii ce și în prezent există în satul Cîlnic. Zapisul moșnenilor din Cîlnicul de jos, este vizat de Isprăvnicat la 9 ianuarie 1828 de Gh. Manolochescu, condicarul județului Gorj.

De menționat că în noua împărțire administrativ teritorială nu mai figurează satul Cîlnicul de jos. El se află în partea de sud a comunei Cîlnic, pe tritoriul mahalalei cunoscute astăzi Barbonești lângă biserica actuală Sfinții Voevozi, zisă biserica din deal "sau la Troiță", Cîlnicul de sus ce figurează și astăzi ca sat al comunei Cîlnic, în partea de apus a comunei, tăind-o în linie dreaptă de la Nord la Sud, având în trecut o biserică cu hramul Grigore Bogoslav, actualmente dărâmată. Satul Cîlnic propiu-zis, constituie actuala vatră a comunei Cîlnic, așezat chiar pe șoseaua Târgu - Jiu - Turnu Severin, în apropiere de biserica cu hramul Sf. Nicolae, fiind format mai ales din mahalale vechi ale familiilor Ciocârloi, Țigărani și Nimaroi³¹.

Bibliografie

¹ Acad. RSR II 78 700, Ion C. Băncilă, *Oltenia sub austrieci*; DXX II.5/1723 harta; Arhivele Statului București, microfilme, Austria rola 2.

² Legea nr. 2/1968 publicată în Buletinul Oficial nr. 54-55/1981 și Legea nr. 2/18 aprilie 1989 publicată în Buletinul Oficial nr. 15/1989 și Hot. Front. Salvării Naționale din ian. 1990.

³ *Informare teren din Cîlnic*; Arhivele Statului București inventar 294 Administrative vechi, dosar 344/d/1831, f. 38-43.

- ⁴ *Documenta Romaniae Historica* vol. II, 112, DIR-B vol. I, p. 86, doc. 83, Acad. RSR, C. VIII/50.
- ⁵ Catalog Doc. Țării Românești, vol. I, doc. 249; Tismana XVIII/I
- ⁶ DRH vol. V, p. 240; Doc, 221; DIR vol. III, p. 149, 473; ASB și nr. 704
- ⁷ DIR vol. III, p. 114, doc. 118, Acad. RSR CCCXC IX 164.
- ⁸ DIR vol. IV, p. 376 doc. 379; Al. Ștefulescu *Doc. slavo-rom.*, p. 215; Acad. RSR XL/50.
- ⁹ DIR vol. IV p. 485 doc. 477, ASB SI nr. 1163; Ștefulescu *Doc. slavo-rom.*, p. 218; Tismana XIII/8. Catalog vol. I nr. 1273, Indice cronologic Tismana nr. 196; mss 329f; mss. 335 f. 162.
- ¹⁰ Ștefulescu, Alex., *Doc. slavo-rom.*
- ¹¹ DIR vol. V., p. 263,277, catalog vol. I nr. 1460; ASB SI nr. 1326; Tismana IX/8; Indice cronologic M. Tismana nr. 215; mss. 329, f. 195 v; mss 335, f 168.
- ¹² Ștefulescu Alex., *Doc. slavo-rom.*, p. 254.
- ¹³ DRH vol. XI, p. 439, doc. 329, DIR veac XVI vol. VI, p. 349, doc. 357; ASB SI nr. 1647.
- ¹⁴ DRH vol. XI, p. 472, doc. 337, ASB Peciți nr. 252, Soveja doc. Mihai Viteazu.
- ¹⁵ DIR vol. I, p. 144, doc. 146, Acad. RSR CVIII/31.
- ¹⁶ DIR vol. I p. 242 doc. 228; Acad. RSR XCV/51.
- ¹⁷ DIR vol. I p. 260 doc. 245; Acad. RSR XXIX/284, Ștefulescu Alex. *Doc. slavo-rom.* p. 315.
- ¹⁸ DIR vol. I p. 364, doc. 331. ASB Ep. Rîmnic la bis/2; Catalog vol. 2 nr. 282.
- ¹⁹ DIR vol. III p. 69, doc. 62; catalog vol. II, nr. 773; Ștefulescu Alex. *Doc. slavo-rom.* p. 357.
- ²⁰ Ștefulescu Alex. *Doc. slavo-rom.* p. 375.
- ²¹ Ștefulescu Alex. *Doc. slavo-rom.* p. 403, Muzeu Gorj doc. 108, sec. 17.
- ²² DIR vol. IV, p. 128, doc. 140; Tismana XCVII/7, Catalog vol. VIII nr. 127.
- ²³ DRH vol. XXIII pag. 597 doc. 395; ASB Tismana XXVIII/36; mss. 329, 7294v, mss 336 f.2v; catalog vol. III, nr. 1311.
- ²⁴ DRH vol. XXIV pag. 97 doc. 68; Ștefulescu Alex. *Doc. slavo-rom.* p. 460; Muzeul Gorj nr. 88.

²⁵ ASB LXXXIV/1; mss 330 f. 428; mss 337 f. 466v; indice cronologic Tismana nr. 459.

Acad. RSR DXXII. 5; II 78700 Ion C. Băncilă, *Oltenia sub austriaci*

²⁶ ASB micro filme, Austria rola 22.

²⁷ ASB Doc. Istorice CCXC/35

²⁸ *Mémoires Hist. et Geograf sur la Valachie*, publiés par Bauer 1798; ASB Administrative vechi 2352/1808, p. 124.

²⁹ Acad. RSR *Doc. Priv. Ist. Rom., Răscoala din 1821*, vol. I, pag. 63, doc. 27

³⁰ ASB, mss 1310, *Condica Isprăvnicatului Gorj*, f. 58 jos; DIR Răscoala din 1821, vol. III, p. 289, dos. 115. Întrucât transcrierea o socotim incompletă o dăm în anexă după Condica Isprăvnicatului. Anexa I; *Gazeta Gorjului*, ianuarie 1989 de Ion Coteanu.

³¹ ASB mss 1309 f. 41 verso Isprăvnicat Gorj și anexa 2.

1827 avgst 15

nr. 31 anexa 2.

Moștenii Ciocârloi ot Călnicu de jos dat-am acest încredințat zapis la mâna logofătului Cont. Ciocârlie și Matei Ciocârlie și popii lui Ion Ion Andrițoiu și diaconul Nițu Ciocârlie, Vasile Țigăran ot tam precum să se știe că avem un hotar de moșie în Călnicu de jos fiind casele puse de moșii noștri când oamenii erau puțini și acum înmulțindu-se, îndesind casele neajungând locurile pentru hrană și nici islaz de vite și casele sunt puse în pământ bun de hrană care se află islaz de vite, văzând că noi ne putem hrăni după cum au fost casele puse, ne-am învoit între noi moșnenii ca să ne mutăm casele de unde sunt puse și să le punem rând pe câmpul cel mare care și pă siliștea lui ce va avea unde este pământul mai larg și mai aproape de lemne și de islazul vitelor, ca să ne rămână pământul cel bun unde sunt casele vechi pentru hrană oprit, ca să nu mai facem atâta sumă de țarină în toate părțile ci să facem numai căpătâile siliștilor care cât vor avea să rămână islazul vitelor osebit și I dumbravă până la Crăciovița și de acolo înainte ori să avem să facem câte un căpătâi de țarină și în soroc de un an toți să ne mutăm casele cele vechi iar care nu își va muta casa veche să-și facă alta nouă.

1827 avgust 15

Eu diacon Alecsandru Ciocârlie	am adeverit
Eu Mihai Ciocârlie	am adeverit
Eu Gheorghe	am adeverit
Eu Ion Enache Ciocârlie	am adeverit
Eu Constantin Ciocârlie	am adeverit
Eu Ion Ciocârlie ot Cîlnic	am adeverit
Eu Mareș Ciocârlie	am adeverit
Eu Barbu zet Ciocârlie	az adeverez
Sanda Preoteasa	az adeverez
Eu Ioana lui Iovan	az adeverez
Eu Nicola Ciocârlie	az adeverez
Eu Ion Ciocârlie mazilu	az adeverez
Eu Ene Ciocârlie	az adeverez
Eu Ion Pocșan	az adeverez
Eu Niță Ciocârlie	az adeverez
Eu Pârveu Ciocârlie	az adeverez
Eu Matei Țigăran	az adeverez
Eu Dumitru Țigăran	az adeverez
Eu Băluță Țigăran	az adeverez
Constantin sin Ion Nimară.	

Cu acest zapis de învoire viindu înaintea mea Enache Ciocârlie i Constandin sin Ion Nimară din partea celorlalți ce să văd și ei iscăliți întrînsul și arătând că de a lor bună voie au făcut învoirea ce să coprinde spre a se păzi întocmai după rugăciunea ce mi-au făcut s-au adeverit și de către mine, trecându-se în condica județului.

Georghe Manolochescu condicarul județului Gorj

1828 ghenarie 9.

Arhivele Statului București

Mss. 1309, fila 41v.